

točno preлива hlad, polnočno tih, oster kot jeklo. Pozna jesen. Enajst korakov na sever, enajst korakov na jug, nočni odmevi miru, lasten pritajeni dih, prasketanje lesenih sten, ostrina puške, ki slišno seče dremotno luč. Na dnu poje tlak.

Od ene do treh.

Aimi stoji. Roka je legla na kljuko, odpira. Čista sobica je blagajna. V kotu zakladnica, pod oknom miza in mehki stol. Črnilnik z bronasto boginjo, orodje na lestvici, na pivniku velik, bel list. —

Piši, Aimi!

Aimi sedi in piše. Puška sloni miroljubno v kotu, planinski klobuk leži na mizi, na njem kinka orlovsko pero še v predpisanim kotu 45°. — Roka beži čez papir in piše — zmerom bolj rahlo.

Aimi — Aimi — Aimi.

Po belem listu plove pero in prede sanjo. Aimi spi. Včasih se zganejo prsti, ki pišejo pismo. Noč je tiha, v sobico veje hlad. Od ene do treh.

Nekako takrat je zazvenela na kamenitih stopnicah častniška sablja. Ko da so iz groze planile črke.

Aimi! Aimi! Aimi!

*

Zdaj sediš v temni polkovni ječi. Vojak, ki je na straži zaspal, puško prislonil v kot in zasanjal o domu. Na straži zaspal . . .

Štiri dni stroge ječe ni huda kazen, Aimi.

«Z moje najmlajše trte, gospod poročnik. Z najmlajše . . .»

T I P O J D E Š

F R A N C O N I Č

Ti pojdeš z menoj iz tišine,
ki plapolala je nad teboj.
Povedem te v mesta šumeče globine —
o, vsa drhteča ti šla boš z menoj!

Ostavila bodeš vse svoje vrstnice
na vasi in sredi pokojnih poljan.
Pustila boš v loge zapredene ptice,
ki so opletle mladost tvojih sanj.

Sredi kipenja ljudi boš spoznala
globočje in tišje srca ocean.
In dvakrat mi dražje s teboj bo hitela
duša v življenja visoki poldan.